Bestemming

Tweede druk, 2026
©2026 Nasrin Hamidi

Correctie: Hannie Jansen
Voorwoord: Hermes Ahmadi

ISBN: 9789465548258
NUR: 306

Uitgever: BraveNewBooks
www.nasrinhamidi.nl

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.
Geen enkel deel van deze gedichtenbundel mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Bestemming

Nasrin Hamidi

Voorwoord

Bewonderenswaardige mensen lijken een zeldzaam ras in onze moderne wereld; waar we vroeger altijd inspiratie konden halen uit de daden van Martin Luther King, Einstein of de moedige mannen en vrouwen die Joodse families in hun huis lieten onderduiken tijdens de Holocaust, tegenwoordig moeten we het doen met voetballers, filmsterren en muzikanten. Maar ik heb het geluk gehad dat ik altijd een held om me heen heb, ze heet Nasrin Hamidi en daar leest u het boek van. Als haar zoon heb ik meegemaakt hoe ze haar moeder verloor vlak voor het uitbreken van de Taliban-invasie in Afghanistan, waarvan ze als gevolg haar carrière, haar land en haar vrijheid in één klap zag wegvagen. Desondanks heeft ze, samen met haar echtgenoot en mijn vader Jamal Ahmadi, al haar middelen ingezet om haar drie jonge kinderen naar een veilig en vrij land te brengen, weg uit een land dat verwoest is door decennia van oorlog, waar bloedvergieten een taal is geworden. Zo heeft ze maar liefst drie levens gered en drie kinderen een toekomst gegeven die niet zou bestaan in het ooit zo prachtige Afghanistan.

Vluchten naar Nederland was niet de makkelijkste taak die je een jonge moeder kan geven, maar ze heeft het voor elkaar gekregen. Ze kwam in een land waar ze de taal niet sprak, de gewoontes niet kende en werd zelfs belemmerd door iets wat ze waarschijnlijk voor het eerst in haar leven meemaakte: blind bekrompen racisme. Het is een heel vreemd gevoel van eenzaamheid, om als oorlogsvluchteling afgesloten te worden vanwege je ras of afkomst.

Maar ook dat kreeg haar niet stuk. Ze leerde de taal, geleidelijk aan de nuances beheersend, ze nam elke baan aan die ze kon krijgen, of het nou schoonmaker was of keukenhulp in een wegrestaurant, ze moest haar kinderen voeden en kleden en naar school laten gaan zonder dat ze zich te min zouden voelen ten opzichte van hun welvarende Nederlandse klasgenoten.

Uiteindelijk leek het allemaal goed te komen. De kinderen zijn volwassen, zowel Nasrin als haar man Jamal heeft een vaste baan, genoeg inkomen om ook nog lekker op vakantie te gaan en ze hebben samen een knus huisje gekocht om zich definitief te vestigen in het nieuwe land, waar nieuwe Afghaanse wortels eindelijk uit de grond durven te groeien.

Een huisje in Gestel in Eindhoven, een huis gemaakt als vele andere huizen in de wijk, zoals de architect het heeft ontworpen en zoals de bouwvakkers de stenen hebben gelegd. Maar van binnen is het duidelijk dat hier iets anders aan de hand is. Wie het huis in loopt, zal meteen onder de indruk zijn

van de sierlijke tegels op de vloer en aan de wanden, meubilair gemaakt in stijlvolle zwarte natuursteen, allemaal gemaakt door mijn vader Jamal, die als steenbewerker zijn brood verdiende. Als ik de fijn afgewerkte stenen zie, zie ik het bloed, het zweet en de tranen die mijn ouders hebben moeten verduren om voor elkaar te krijgen wat ze nu hebben. Nog nooit heb ik het verhaal gehoord van een man of een vrouw die zó hard heeft gewerkt ondanks alle tegenslagen die deze kille en onpersoonlijke wereld ze heeft laten ondergaan, als het verhaal van mijn eigen ouders.

Even leken deze stenen te barsten. Dit allemaal bleek te mooi te zijn en Nasrin kreeg weer een klap van het leven te verwerken, een klap die al het steen in ons huis zou verpulveren. Op 4 juli 2013, twee weken na zijn hartoperatie, overlijdt haar echtgenoot, mijn vader, door complicaties en incompetentie op de vloer, naast zijn bed, in een koud, kil verlicht ziekenhuis in Eindhoven. Alsof zij nooit iets leuks mocht hebben, als een weeskind dat eindelijk eten krijgt, om dan erachter te komen dat het bedorven is, mag Nasrin Hamidi, die moedig en geëmancipeerd haar eigen achternaam hield na haar bruiloft, die haar land, haar moeder, later ook haar vader kwijtraakte, die in een nieuw land als tweederangsburger wordt beschouwd, al doet ze zo haar best, wederom voelen hoe eng de wereld is als je alleen bent.

Na een zevenentwintigjarig huwelijk, enorme tegenslagen die ze samen hebben veroverd, drie kinderen die ze samen hebben grootgebracht, mag mijn moeder de liefde van haar leven begraven.

Ik zou niet weten wat een ergere foltering is voor een mensenziel dan wat mijn moeder nu al zestien maanden moet verduren. En hoe moeilijk het ook is, hoeveel tranen er ook zijn verspild, uit hoeveel nachtmerries ontwaakt en hoe hard de wereld zijn best blijkt te doen om Nasrin Hamidi klein te krijgen, ze kijkt nog steeds vooruit, met een opgeheven hoofd, naar de toekomst en werkt nog steeds hard om haar nieuwe bestaan te waarborgen.

Wat u in dit boek leest zijn de diepste emoties van een oorlogsvluchtelinge die alles kwijt is geraakt, maar nog de moed en de kracht heeft om zich te uiten en deze gevoelens te delen..

door Hermes Ahmadi

Voorwoord	4
Bestemming	8
Een vluchtelinge	9
Tolerantie	10
Vreemd	11
Verlangen	12
Het graf van mijn moeder	13
Armoede	14
Vriendschap	15
Kleurloos	16
De brief van mijn moeder	17
Steen en Zand	19
Drieluik	20
Veranderingen	21
Duif	22
Luchtkasteel	23
Oorlogskind	24
Angst	25
Overwinning	26
Vrijheid	27
Gezin	28
Verwijt	29
Liefde	30
Herfstboom	31
Familie	32
Vandaag	33
Ik wacht	34
Puberkind	35
Jezelf zijn	36
Vechter	37
Jaloers	38
Godin	39
Het meisje	40
Niet geleefd	41
Ons	42
Laatste blik	43
Gedane zaken nemen geen keer	44
Waarheid	45
Vreemde vogel	46
Leegte	47
Kind	48

Muziek 49
Mijn vader 50
Papa 51
Wapens 52
Vaarwel 53
Imitatie 54
Voor mijn zus Zarmina 55
Jamal 57
Jamal 58
Speelgoed 59
Verward 60
Wanhoop 61
Noodlot 62
Mijn lieve man 63
Zonder jou 64
Dood 65
Waarom? 66
Kruipen 67
Littekens 68
Hoe was jouw dag? 69
Sinterklaas 70
Een schouder om op te schuilen 71
Oud en nieuw 72
Koestering 73
Ons huisje 74
Mijn kompas 75
Moment 76
Troosteloos 77
Fragiel bestaan 78
Loslaten 79
Oversteken 80
Nostalgie 81
Herinnering 82
Zo wil ik zijn 83
Gebroken nest 84
Delusie 85
Voorbij 86
Ik wilde met je oud worden 87
Ik ben geen slachtoffer 88
Afscheid 89
Voor jou 90

Bestemming

Schemerig verdwijnt mijn zijn in niet-zijn
de felle lichten van mijn hoop dimmen langzaam
grotere dingen worden kleiner
prioriteiten veranderen

Tussen al deze strijd en dit gevecht
voel ik de vrede en rust

Ik heb mijn doel bereikt
het doel zonder bestemming

Een vluchtelinge

In mijn eigen streek en mijn eigen stam
raakte ik vervreemd van alles en iedereen
van dingen die ik waardeerde
van mensen die ik bewonderde

Bang voor het leven, bedeesd en bedremmeld
begon de tocht, ik was standvastig
ik zocht de rust in het verre westen
in verre landen ver van mijn nest
maar nu, als een verlaten beest
besef ik dat ik nergens het beste vind
geen streek geeft mij bestaansrecht
het westen noch het oosten
niet de aarde, noch de lucht

Nu wil ik weg, weg uit het lest best
weg van moraal, weg van de normen
weg van de rust, weg van het gevecht
weg van vandaag, weg van morgen
weg van mijzelf,

vluchtig…
als de rook van een sigaar

Tolerantie

Tussen de deuren
van ons begrip
zit het slot van onbegrip vast

zullen we samen
een nieuwe sleutel maken
om de deuren naar tolerantie
te openen
en elkaar beter
te begrijpen

